

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.364 van 5 december 2002
in de zaak A. 124.306/VII-27.334**

In zake : Maria JANSSENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Dansaertstraat 92.

tussenkommende partij :

de n.v. HOFLIJK ETS.,
die woonplaats kiest bij
advocaat C. GYSEN,
kantoor houdende te HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Maria JANSSENS op 23 juli 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat zij heeft ingesteld tegen het besluit van 3 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem houdende het verlenen aan de n.v. HOFLIJK ets. van de vergunning voor het verder exploiteren van een garagewerkplaats, gelegen aan de Mannenberg 243 te Scherpenheuvel-Zichem, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JOOS die, loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor verzoekster, van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat H. CARÊME die, loco advocaat C. GYSEN verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de n.v. HOFLIJK ETS. met een verzoekschrift van 14 augustus 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat op haar vraag kan worden ingegaan;

2. Feitenuiteenzetting

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zich in de huidige stand van het geding als volgt aandienen :

2.1. De tussenkomende partij exploiteert een garage aan de Mannenberg 243 te Scherpenheuvel-Zichem.

Bij besluit van 18 augustus 1972 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant wordt voor een termijn van dertig jaar vergunning verleend voor de exploitatie van een "autodienststation" omvattende een opslagplaats van 17.000 liter benzine in twee ingegraven metalen houders van respectievelijk 12.000 liter en 5.000 liter en een herstellingswerkplaats voor auto's toegerust met twee elektromotoren van elk twee pk voor het aandrijven van een lucht-compressor en een slijpsteen.

2.2. Op 16 oktober 2001 dient de tussenkomen de partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem een aanvraag in voor het hernieuwen van de vergunning voor de bestaande inrichting.

Tot het voorwerp van de aanvraag behoren in concreto :

- een al dan niet overdekte ruimte waarin 3 tot en met 25 voertuigen en/of aanhangwagens andere dan personenwagens gestald worden (indelingsrubriek 15.1.1°);
- werkplaatsen voor het nazicht, herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) (indelingsrubriek 15.3);
- opslagplaatsen voor samengeperste, vloeibaar gemaakte of in oplossing gehouden gassen in verplaatsbare recipiënten met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een gezamenlijk waterinhaltsvermogen van meer dan 1.000 liter tot en met 10.000 liter (indelingsrubriek 16.7.2°);
- opslagplaatsen voor oxyderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inholdsvermogen van meer dan 1.000 kg tot en met 50.000 kg (indelingsrubriek 17.3.3.2°);
- opslagplaatsen voor zeer licht ontvlambare en licht ontvlambare vloeistoffen met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inholdsvermogen van meer dan 500 liter tot en met 30.000 liter (indelingsrubriek 17.3.4.2°);
- de opslag van vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55° C, maar dat 100° C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inholdsvermogen van 100 liter tot en met 20.000 liter (indelingsrubriek 17.3.6.1°,b));
- opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100° C, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inholdsvermogen van 200 liter tot en met 50.000 liter (indelingsrubriek 17.3.7.1°).

2.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag, dat plaatsvindt van 26 oktober 2001 tot 26 november 2001, worden vier schriftelijke bezwaren ingediend door omwonenden, waaronder de verzoekster.

2.4. Met een besluit van 3 december 2001 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem de gevraagde vergunning voor een termijn van twintig jaar.

2.5. Op 3 januari 2002 stelt de verzoekster bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant beroep in tegen hogervermeld besluit van 3 december 2001.

In het beroepschrift wordt onder meer aangevoerd dat de vergunde activiteiten deels plaatsvinden op percelen die bestemd zijn tot agrarisch gebied (het zou daarbij gaan om parkeerplaatsen, een gedeelte van de autoherstelwerkplaats, de opslag van autowrakken en een hangaar; de bouwwerken in kwestie zouden evenmin op stedenbouwkundig vlak vergund zijn).

Het beroep wordt op 11 januari 2002 ontvankelijk verklaard en dezelfde dag wordt ervan kennis gegeven aan de aanvrager van de vergunning.

2.6. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

a. De afdeling milieuvergunningen verleent op 4 februari 2002 een ongunstig advies over de aanvraag. Aan het voorstel om het ingestelde beroep gegrond te verklaren en het beroepen vergunningsbesluit op te heffen gaan de volgende beschouwingen vooraf :

"In onderhavig beroep betwist Maria JANSSENS de door het College van Burgemeester en Schepenen van Scherpenheuvel-Zichem toegekende milieuvergunning d.d. 3.12.2001 aan de NV HOFLIJK ETS.

De betreffende vergunning met als voorwerp een garage/herstelwerkplaats voor motorvoertuigen werd onnauwkeurig opgesteld in die zin dat het besluit enkel vergunde rubrieken vermeldt maar bij de opgeslagen producten worden geen specificaties vermeld betreffende de aard, het recipiënt en de exacte hoeveelheid van deze producten.

Zo bijvoorbeeld wordt onder meer als voorwerp van de vergunning vermeld : '17.3.4.2. : opslag van zeer licht ontvlambare en licht ontvlambare vloeistoffen met een totaal inhoudsvermogen van meer dan 500 l tot en met 30.000 l'. Tussen onder- en bovengrens zit een verschil van een factor 60 ! In casu blijkt het te gaan over een relatief kleine opslag van benzine in bussen. Uit de vergunning blijkt dit echter niet : het zou immers evengoed kunnen gaan over een houder met bijvoorbeeld 29.000 l benzine, kerosine, ... of een ander (zeer) licht ontvlambare vloeistof. Dergelijk opgestelde vergunningen zijn m.a.w. allerminst een voorbeeld van behoorlijk bestuur.

Verder kon worden vastgesteld dat de NV HOFLIJK op de betreffende site minstens twee duidelijke bouwovertreedingen begaat :

- voor het laatste stuk van de garagewerkplaats dat later werd bijgebouwd (ca. 15 x 15 m) kan geen bouwvergunning worden voorgelegd;
- dit is evenmin het geval voor de boogloods helemaal achteraan het terrein. Beide constructies bevinden zich overigens in agrarisch gebied.

Ook konden diverse overtredingen op de milieu-wetgeving vastgesteld worden :

- de inrichting wordt voor een substantief deel uitgebaat zonder vergunning; het betreft de plaatsen waar zich de eerder vermelde illegale constructies bevinden; deze zaken maken in de praktijk wel duidelijk deel uit van de

inrichting; ze worden in de aanvraag nochtans nergens vermeld, blijkbaar omdat de exploitant zeer goed beseft dat ze illegaal zijn;

- vooral wat zich bevindt op het verste, breder perceel achter de garagewerkplaats (uiteraard ook in agrarisch gebied) is bezwarend, met name een twintigtal autowrakken op onverharde grond, met waarschijnlijke bodemverontreiniging tot gevolg; in de op dit terrein geconstrueerde boogloods bevindt zich bovendien nog allerlei al dan niet nog bruikbare voorwerpen en producten en nog enkele autowrakken.

De exploitant wuift deze overtredingen weg met het argument dat deze zaken in het aangevraagd dossier niet werden opgenomen en hij dus enkel vergunning wenst te bekomen voor het gedeelte van de garage waar geldige bouwvergunningen voor bestaan en dat hij werk wil maken van het opruimen of regulariseren van de niet legale zaken.

Beoordeling :

Het hoeft weinig betoog te stellen dat het beroep kan worden ingewilligd, de bestreden beslissing dient te worden opgeheven en de vergunning dient geweigerd te worden aan dergelijk manifest in overtreding verkerende inrichting. Het kunstmatig afsplitsen van het deel dat potentieel vergunbaar is en de illegale rest van de inrichting doodzwijgen is onaanvaardbaar.

Een eventuele (her)vergunning kan ons inziens slechts worden toegekend nadat alle illegale activiteiten en bouwsels werden stopgezet of afgebroken en nadat wordt aangetoond dat de burenhinder (o.m. wat betreft het aspect geluid) tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt".

- b. Op 4 maart 2002 verleent de afdeling ruimtelijke ordening eveneens een ongunstig advies.

Dat advies luidt als volgt :

"In overeenstemming met het Vlareem deel ik u mee dat het perceel waarop de aangevraagde inrichting zich bevindt volgens het gewestplan Aarschot-Diest, vastgesteld bij K.B. van 7 november 1978, gelegen is in landelijk woongebied (50 meter aan de straat), rest agrarisch gebied.

Binnen een straal van 500 m bevindt zich :

- ten noorden : agrarisch gebied;
- ten zuiden : landelijk woongebied, agrarisch gebied;
- ten oosten : landelijk woongebied, agrarisch gebied;
- ten westen : landelijk woongebied, agrarisch gebied, KMO-zone.

Er is geen Algemeen Plan van Aanleg. Er is geen Bijzonder Plan van Aanleg.

Een kopie van het gewestplan is bijgevoegd zodat u beschikt over de beschrijving van de bestemmingen conform art. 21 van het Vlareem.

Een gedeelte van het garagecomplex is in overtreding opgericht. Gelet op de strijdigheid met de bepalingen van art. 11 van het KB van 28/12/1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en het feit dat een aantal van de constructies in overtreding werden opgericht, wordt ONgunstig advies verstrekt.".

- c. Door de provinciale milieuvergunningscommissie wordt op 10 april 2002 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem integraal te bevestigen.

2.7. Met het bestreden besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant wordt het beroep dat de verzoekster heeft ingesteld tegen het besluit van 3 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem ongegrond verklaard en het beroepen besluit bevestigd.

In het dispositief van dat besluit (artikel 3) wordt gesteld dat de exploitant onverwijld dient over te gaan tot de verwijdering van de autowrakken die opgeslagen zijn in het agrarisch gebied;

3. Ontvankelijkheid van de vordering

3.1.1. Overwegende dat de tussenkomenende partij in een eerste exceptie opwerpt dat het beroep laattijdig is ingesteld; dat zij aanvoert dat de termijn om beroep in te stellen is ingegaan vanaf het ogenblik dat de verzoekster feitelijke kennis had van het besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, dat uit de nota van de verwerende partij zou blijken dat het bestreden besluit reeds op 14 mei 2002 aan de verzoekster betekend werd, en dat bovendien de verzoekster in elk geval vanaf 23 mei 2002 -d.i. de eerste dag van de aanplakking van het bestreden besluit- op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van de bestreden beslissing, zodat 22 juli 2002 de laatste nuttige dag was om beroep in te stellen;

3.1.2. Overwegende dat de beroepstermijn een aanvang heeft genomen na afloop van de periode van bekendmaking van het bestreden besluit overeenkomstig artikel 50, 4°, juncto artikel 31 van Vlarem 1; dat in casu uit het administratief dossier blijkt dat de bekendmaking door aanplakking plaatsgevonden heeft vanaf 23 mei 2002 om dertig kalenderdagen later te eindigen; dat de voorliggende vordering bijgevolg tijdig werd ingesteld;

Overwegende dat uit het neergelegde administratief dossier niet blijkt dat het bestreden besluit aan de verzoekster werd betekend; dat de exceptie dus niet opgaat;

3.2.1. Overwegende dat de tussenkomenende partij in een tweede exceptie het belang in hoofde van de verzoekster betwist; dat zij poneert dat de verzoekster zich tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag "tijdelijk" gevestigd heeft in de onmiddellijke omgeving van de betrokken inrichting om op die

manier een "kunstmatig" individueel belang voor het voeren van voorliggend geding te scheppen; dat zij bovendien aanvoert dat de verzoekster zich als aanstichtster van een "algemene kruistocht" tegen alle industriële inrichtingen in de ruimere omgeving van het zogeheten "Schuttersveld" in de plaats stelt van de bevoegde overheid en dat die partij niet een persoonlijk maar wel het algemeen belang behartigt; dat zij ten slotte doet gelden dat het jarenlang stilzitten van de verzoekster tegen de in het verleden verleende bouw- en milieuvergunningen tot de conclusie leidt dat deze "geen geoorloofd en actueel belang heeft bij het instellen van het beroep tegen de nu afgeleverde milieuvergunning die elke vorm van hinder zal uitsluiten";

3.2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij niet betwist dat de verzoekster op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering tot op het ogenblik van het sluiten der debatten woont aan de Mannenberg 249 te Scherpenheuvel-Zichem en dat haar woonplaats meer precies gelegen is op een afstand van ongeveer 32 meter van de met het bestreden besluit vergunde inrichting; dat, gelet op die korte afstand, de verzoekster dient beschouwd te worden als "omwonende" van de inrichting; dat het eveneens aannemelijk is dat zij hinder kan ondervinden van die exploitatie; dat de verzoekster derhalve een persoonlijk belang heeft bij de ingestelde vordering; dat de argumenten van de tussenkomende partij niet pertinent zijn; dat ook deze exceptie niet opgaat;

4. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Ernstig middel

4.1.1. Standpunten van de partijen

4.1.1.1. Overwegende dat de verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke

ordering, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de artikelen 5.1.0, en 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van de bepalingen van het gewestplan Aarschot-Diest, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat zij in het tweede onderdeel betoogt dat "de bestreden beslissing de verlening van een milieuvergunning bevestigt voor een inrichting die op grond van het bij de milieuvergunningsaanvraag gevoegde situeringsplan deels gelegen is in agrarisch gebied", dat "de bestreden beslissing enerzijds stelt dat de werkplaats 'bouwkundig vergund (is) voor het deel in agrarisch gebied' en anderzijds dat 'de vergunning (...) beperkt (blijft) tot de activiteiten die in het bouwvergunde gedeelte plaatsvinden'", en dat "de verwerende partij minstens de van toepassing zijnde planologische bestemming onzorgvuldig heeft vastgesteld", terwijl "de verwerende partij had moeten vaststellen dat de aanvraag strijdig is met de bestemming agrarisch gebied" en de vergunningverlenende overheid er dan ook toe gehouden is met de nodige zorgvuldigheid de van toepassing zijnde planologische bestemming te onderzoeken en die bestemming juist te bepalen; dat zij in de toelichting bij het middelonderdeel stelt :

"Art. 11 Inrichtingsbesluit bepaalt dat agrarische gebieden bestemd zijn 'voor de landbouw in de ruime zin'.

Op geen enkele wijze kan in casu het aangevraagde hiermee in verband worden gebracht.

Zelfs de verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing :

'Het achterste stuk van de werkplaats en de boogloods gelegen in agrarisch gebied zijn inderdaad illegaal gebouwd. Ook de opslag van voertuigwrakken in agrarisch gebied zou nooit bouwkundig vergund kunnen worden wegens planologische onverenigbaarheid'.

Zij zelf is dus blijkbaar van oordeel dat garageactiviteiten niet kunnen in agrarisch gebied.

Toch verleent zij met de bestreden beslissing een vergunning voor de exploitatie die plaatsvindt in het bouwvergunde gedeelte en stelt zij dat het bouwvergunde gedeelte deels gelegen is in agrarisch gebied. Met de bestreden beslissing schendt de verwerende partij dan ook het bestemmingsvoorschrift agrarisch gebied van het gewestplan Aarschot-Diest.

Minstens heeft de verwerende partij zich bezondigd aan het onvoldoende en dus onzorgvuldig onderzoeken en bepalen van de van toepassing zijnde planologische bestemming. Immers, uit niets blijkt dat de verwerende partij met zekerheid weet wat de precieze omvang is van het gedeelte van de vergunde inrichting dat zich volgens haar bevindt in agrarisch gebied";

4.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota beklemtoont dat met het bestreden besluit geen exploitatie wordt toegestaan in agrarisch gebied, dat met de verwijzing in het bestreden besluit naar de gedeeltelijk in agrarisch gebied gesitueerde werkplaats "hoofdzakelijk" de bestaande boogloods en de opslag

van autowrakken bedoeld zou worden, onderdelen van de inrichting waarvoor echter geen milieuvergunning is verleend, dat "zelfs indien men fictief de lijn van het agrarisch gebied zou doortrekken in de al dan niet volledig in overeenstemming met de plannen gebouwde werkplaats(loods)" dan nog uit het onderzoek van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen en van de provinciale milieuvergunningscommissie zou blijken dat "geen van de vergunde activiteiten in het agrarisch gebied plaatsvinden";

4.1.1.3. Overwegende dat de tussenkomenende partij doet gelden :

"De verzoekende partij beweert dat in de bestreden beslissing de planologische bestemming van de werkplaats onzorgvuldig wordt vastgesteld. Ten onrechte zou worden overwogen dat de werkplaats bouwkundig vergund is voor het deel in agrarisch gebied, en dat de vergunning beperkt blijft tot de activiteiten die in het bouwvergunde gedeelte plaatsvinden. De overheid zou zich moeten gedragen naar 'het in het eerste onderdeel van dit middel gestelde'.

De tussenkomenende partij stelt vast dat het tweede onderdeel van dit middel steunt op de premissen van het eerste onderdeel. Nochtans werd hierboven reeds aangetoond dat de overheid zich bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag in geen enkel opzicht kan steunen op de bepalingen van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

Zodoende kan een milieuvergunning voor een garagewerkplaats niet uitgesloten worden in agrarisch gebied.

Zodoende faalt ook het tweede onderdeel.

In ieder geval wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het gedeelte van de werkplaats waarvoor een exploitatievergunning wordt aangevraagd stedenbouwkundig werd vergund :

(...)

Zelfs indien het bestuur een milieuvergunning zou verlenen voor een inrichting waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning werd verleend, dan nog kan -bij ontstentenis van verbodsbepalingen ex VLAREM II- hieruit geen onwettigheid worden afgeleid. Een milieuvergunning wordt immers verleend onder voorbehoud van het desgevallend verlenen van een stedenbouwkundige vergunning. Zolang een desgevallend vereiste stedenbouwkundige vergunning niet wordt verleend, wordt de tenuitvoerlegging van de milieuvergunning van rechtswege geschorst (= koppeling van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning)";

4.1.2. **Bespreking**

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

4.1.2.1. Door het bestreden besluit wordt onder meer vergunning verleend voor de exploitatie van een "werkplaats voor het nazicht, herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van drie schouwputten en 1 hefbrug".

Die werkplaats, die de kern van de onderneming vormt, bestaat uit een vrijstaand gebouw dat achter een toonzaal met burelen gelegen is.

Prima facie blijkt uit de gegevens van de zaak, en er wordt ook niet betwist, dat die werkplaats deels gelegen is in een woongebied met landelijk karakter, en deels in een agrarisch gebied.

4.1.2.2. De overheid die moet beschikken over een milieuvergunningsaanvraag is op grond van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, er toe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Uit dat principe vloeit voort dat een milieuvergunningsaanvraag die afstuit op de bestemmingsvoorschriften van het toepasselijke gewestplan, in principe geweigerd dient te worden.

4.1.2.3. Artikel 11.4.1, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, bepaalt onder meer het volgende :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. (...)".

In casu heeft de verwerende partij vergunning verleend voor een garagewerkplaats die op het eerste gezicht voor een gedeelte in agrarisch gebied gelegen is. Het hoeft geen betoog, en er wordt evenmin betwist, dat het een activiteit betreft die helemaal niet thuishoort in een agrarisch gebied.

De loutere vaststelling dat in het verleden een bouwvergunning voor de werkplaats verleend is, nog daargelaten de vraag of die bouwvergunning van 15 oktober 1970 in casu wel volledig nageleefd is en meer bepaald of de bestaande constructies wel degelijk gedekt zijn door bedoelde bouwvergunning, ontslaat de overheid die uitspraak moet doen over een milieuvergunningsaanvraag er geenszins van de aanvraag te toetsen aan de toepasselijke stedenbouwkundige voorschriften.

4.1.2.4. Uit het bovenstaande blijkt prima facie dat de verwerende partij niet op goede gronden betoogt dat in casu geen exploitatie wordt toegestaan in agrarisch gebied.

Ter terechtzetting argumenteert zij nog dat de vergunning enkel betrekking heeft op dat gedeelte van de betrokken werkplaats dat niet in agrarisch gebied is gelegen.

Op het eerste gezicht valt evenwel niet in te zien hoe een milieuvergunning kan worden verleend, enkel voor een deel van een één geheel vormende werkplaats.

4.1.2.5. Het middelonderdeel is bijgevolg ernstig;

4.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.2.1.1. Overwegende dat de verzoekster m.b.t. de tweede schorsingsvoorwaarde het volgende stelt :

"1. De woning van de verzoekende partij is gelegen in de onmiddellijke omgeving, meer bepaald op 32 m. van het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft. De tuin van de verzoekende partij bevindt zich op iets minder dan 15 m van dit perceel.

Zowel de woning als de tuin van de verzoekende partij geven uitzicht op het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft. De omgeving van haar woning is bijzonder landelijk.

Dat een garage- en carrosseriebedrijf hinder veroorzaakt, is algemeen geweten. Voor een samenvatting van de hinderbronnen van zulke bedrijvigheid werd reeds verwezen naar de studie van de UIA in dit verband.

2. Met de bestreden beslissing wordt vergunning verleend voor de stalling van 3 tot en met 25 voertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens. De exploitant heeft blijkbaar verklaard dat zich slechts een tiental voertuigen zouden aanbieden per week, maar er is geen enkele garantie dat dit zo zal zijn.

In de aanvraag is ook sprake van 5 werknemers, terwijl de exploitant nadien heeft verklaard dat er slechts 1 mecanicien in dienst is. Er is geen enkele garantie dat dit zo zal blijven.

Integendeel, de illegaal verharde parkeerplaatsen en de overige illegale uitbreidingen wijzen op het plaatsgebrek van de garage. Zelfs ondanks de 13 illegaal verharde parkeerplaatsen in agrarisch gebied -die op zich trouwens ook hinder met zich meebrengen- was er tijdens de werken aan de N10 geen plaats voor de wagens van de twee beste klanten van de garage, zodat die wagens bij de huidige verzoekende partij moesten worden geplaatst, en stond jarenlang de wagen van één van de werknemers aan de overkant van de straat geparkeerd.

In plaats van bijzondere voorwaarden op te leggen (beperkt aantal te stallen voertuigen, ...) wordt met de bestreden beslissing vergunning verleend voor activiteiten waar het verleden heeft uitgewezen dat er geen plaats voor is. Er wordt zelfs niet aangegeven waar die voertuigen en/of aanhangwagens moeten worden gestald.

De verzoekende partij vreest dan ook terecht dat er opnieuw voertuigen voor en/of in de onmiddellijke nabijheid van haar woning zullen worden geplaatst, wat niet enkel visuele hinder, maar tevens lawaaihinder (starten van motoren, dichtklappen van portieren, ...) en geurhinder (autodampen, ...) met zich meebrengt.

Deze hinder zal het leefklimaat van de verzoekende partij ernstig verstoren. Een dergelijke verstoring van het leefklimaat van de verzoekende partij vormt een ernstig nadeel. Dit nadeel is ook moeilijk te herstellen. Het feit dat men de verstoring van het leefklimaat gedurende een bepaalde periode moet gedogen kan later op geen enkele wijze worden hersteld.

3. Daarnaast wordt met de bestreden beslissing ook vergunning verleend voor carrosseriewerkzaamheden, zij het enkel voor het voorbereidende werk en niet voor het herspuiten van de voertuigen.

Die voorbereidende carrosseriewerkzaamheden vormen bijkomende hinder voor de verzoekende partij. Hypothetisch is die hinder niet. In de voormelde UIA-studie wordt in dit verband immers het volgende gesteld :

'Het voorbereidend schuren van het koetswerk, voornamelijk het 'droog' schuren (ontlakken, ontroesten, glad schuren) kan aanleiding zijn tot stofhinder. De bewerking van het koetswerk, zoals het uitblutsen en schuren van het (metaal)oppervlak, is een belangrijke bron van geluidshinder voor de buurt'.

Ook deze hinder zal het leefklimaat van de verzoekende partij ernstig verstoren en ook deze verstoring kan later op geen enkele wijze worden hersteld. Ook de hinder uit de (voorbereidende) carrosseriewerkzaamheden maakt dus in hoofdte van de verzoekende partij een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel uit";

4.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota antwoordt :

"Verwerende partij is van oordeel dat er geen MTHEN bewezen is.

Verzoekster heeft ongetwijfeld een ganse reeks gegronde klachten wat betreft de uitbating van de N.V. HOFLIJK. (niet vergunde gebouwen, niet toegestane opslag van autowrakken).

Zij vergist zich nochtans van schietschijf, door dit alles te wijten aan de thans toegekende milieuvergunning (wel in tegendeel : zie verder bij onderzoek der middelen).

Dit blijkt trouwens reeds uit haar uiteenzetting van de feitelijke gegevens (met opgave van hetzij niet relevante omstandigheden zoals het BPA Schuttersveld, hetzij zaken die tot een ver verleden behoren (zoals verbranding van oliën)).

Ook het door verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is slechts zeer bijkomstig gesteund op de bestreden beslissing, terwijl zij het vooreerst eerste onderdeel heeft over 'het uitzicht op het bedrijf -en een visuele hinder'- wat vanzelfsprekend te maken heeft met de eerder al dan niet verleende bouwvergunningen, en niet met de milieuvergunning.

Verder heeft zij het verder slechts zeer algemeen over universitaire studies i.v.m. de hinderlijkheid van een garage- of carrosseriebedrijf, wat vanzelfsprekend onvoldoende is om een concreet MTHEN te rechtvaardigen (trouwens het door verzoekster neergelegde uittreksel heeft het ook slechts over mogelijke hinder, wijst op het belang van de schaal van de uitbating (precies het argument ook door de bestreden beslissing weerhouden ivm de bestaanbaarheid en verenigbaarheid met de omgeving), en tenslotte in hoofdzaak over de hinder van verf en spuitcabines (niet van toepassing).

Het tweede onderdeel is evenmin terzake relevant, nu het de weergave is van de vergunde Vlareem-rubriek, die inderdaad stalling van 3 tot 25 wagens betreft (ook al zijn dit er in de praktijk slechts 10).

De verwijzing naar de illegale parkeerplaatsen is niet relevant, nu deze ook niet vergund zijn.

Ook het feit dat deze voertuigen gestald zullen worden in de nabijheid van haar woning heeft evenmin iets met de bestreden vergunning te maken, evenmin als de hierdoor ontstane 'ernstige verstoring van het leefklimaat'.

Algemeen kan trouwens vooropgesteld worden dat de rechtspraak en rechtsleer (zie o.m. LANCKSWEERDT Adm. Kortgeding - Kluwer 1993 - nr. 156) het erover eens is dat het nadeel moet voortvloeien uit de bestreden beslissing als zodanig, en niet te wijten aan een incorrecte uitvoering ervan.

In een derde onderdeel wordt opnieuw naar hoger vermelde UIA - studie verwezen, daarbij aangevende dat het niet om een hypothetische hinder gaat, terwijl met een dergelijke algemene vooropstelling dit precies wél het geval is, zoals trouwens ook uit de lectuur van de geciteerde studie blijkt, terwijl geenszins aangetoond wordt waarom in casu de bestreden beslissing deze hinder niet belet.

Bij dit alles wordt er trouwens ook terecht door verzoekster zelf op gewezen dat herspuiten van voertuigen níet toegestaan werd.

Uit een en ander volgt dat er in dit dossier alleszins geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is";

4.2.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij dienaangaande in haar verzoekschrift tot tussenkomst aanvoert :

"1. De verzoekende partij beschrijft vooreerst de afstand van haar -tijdelijke(?) -woning ten opzichte van de inrichting van de verzoekende partij. Vanuit haar woning en tuin zou zij uitzicht hebben op de inrichting, doch geenszins wordt gewag gemaakt van visuele hinder ten gevolge hiervan.

Louter algemeen beschouwd, stelt zij dat een garage- en carrosseriebedrijf hinder veroorzaakt.

Deze overwegingen zouden hoogstens het belang van de verzoekende partij bij een vordering tot schorsing c.q. een beroep tot nietigverklaring kunnen staven, doch zijn geenszins van aard om een M.T.H.E.N. te bewijzen.

Een algemene studie omtrent milieuhinder voor omwonenden van carrosseriebedrijven, wat verzoekster in tussenkomst helemaal niet is(!), kan geenszins als het bewijs in concreto van een M.T.H.E.N. worden begrepen. Een M.T.H.E.N. dient steeds persoonlijk, rechtstreeks en concreet te zijn.

2. De verzoekende partij beweert dat in het verleden 'tijdens de werken aan de N10 geen plaats (was) voor de wagens van de twee beste klanten van de garage, zodat die wagens bij de huidige verzoekende partij moesten worden geplaatst'. Bovendien zou jarenlang 'de wagen van één van de werknemers aan de overkant van de straat geparkeerd' hebben gestaan.

Ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vreest de verzoekende partij 'dat er opnieuw voertuigen voor en/of in de onmiddellijke nabijheid van haar woning zullen worden geplaatst, wat niet enkel visuele hinder, maar tevens lawaaihinder (starten van motoren, dichtklappen van portieren, ...) en geurhinder (autodampen, ...) met zich meebrengt'.

Uit de libellering van verzoekster blijkt expliciet dat de hinder puur hypothetisch is (vreest).

Een dergelijke 'vrees' in verband met toekomstige (latere) indirecte en onzekere gevolgen maakt geen nadeel uit zoals vereist door Uw Raad.

Een nadeel dat verband houdt met veronderstellingen en met gebeurtenissen die in die mate onzeker zijn dat zij niet voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is geen moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (Raad van State, nr. 37.181, 11 juni 1991).

De tussenkomende partij betwist bovendien dat in het verleden voertuigen van haar cliënten en/of van een werknemer werden geparkeerd in de onmiddellijke nabijheid van de woning van de verzoekende partij. Slechts éénmaal hebben buurtbewoners hun voertuig in de nabijheid van de woning van verzoekster geplaatst. Dit had echter enkel te maken met de werken aan de N10 en de temporele moeilijke bereikbaarheid van de opritten van de (2) overburen!

Voorzover er ooit voertuigen van cliënten werden gestald, quod non, moet worden opgemerkt dat zulks slechts tijdelijk was - nl. ingevolge de werken aan de N10 -, en slechts 2 voertuigen van buurtbewoners betrof.

Dit blijkt ondermeer uit het bezwaarschrift van de verzoekende partij van 3 januari 2002 waarin wordt overwogen dat 'de twee beste klanten-buren van HOFLIJK namelijk Gustaaf VAN HOOVELS en Robert TOLLET-VAN HOOVELS (zelfs zeer goede en jarenlange vrienden van vader Frans HOFLIJK) hun auto's bij mij komen zetten tijdens de werken aan de N10'.

Zulks - net zomin als het parkeren van één voertuig van een werknemer aan de overzijde van de straat- kan bezwaarlijk worden aangemerkt als een ernstig nadeel, doch behoort tot het normale en rechtmatige gebruik van de openbare weg. In ieder geval is een dergelijk nadeel vreemd aan de bestreden beslissing.

De dreiging van bovenmatige visuele hinder, lawaaihinder en/of geurhinder wordt niet bewezen.

Minstens moet worden vastgesteld dat het parkeren op de openbare weg van voertuigen in ieder geval vreemd is aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen sprake van visuele hinder.

Ook kan er geen sprake zijn van bijkomende lawaaihinder (starten van motors, dichtklappen van portieren) door het cliënteel van verzoekster in tussenkoms.

Verzoekster is zich recent komen vestigen aan een drukke gewestweg. Het is dan ook absurd hogervermelde bijkomende lawaaihinder te vermoeden (verzoekster vreest).

Bovendien staat vast dat de woning van de verzoekende partij is gelegen in de onmiddellijke nabijheid van een grote garage (VAN DEN EYNDE), een containerpark en een betonfabriek in een straal van ongeveer 100 meter.

Deze inrichtingen -net zoals die van de tussenkomende partij- zijn voorafbestaand en waren er al op het ogenblik dat de verzoekende partij zich hier opnieuw heeft gevestigd. Als er al lawaaihinder zou zijn gaat deze dan ook uit van het normaal verkeer langs de gewestweg en van de activiteiten van de betoncentrale.

Deze vaststellingen gelden a fortiori voor het klowneske argument van de geurhinder vanwege autodampen.

3. De verzoekende partij beweert dat zij hinder zal ondervinden van de vergunde carrosseriewerken. Meteen erkent zij dat slechts 'het voorbereidend werk' wordt vergund, en niet het herspuiten van voertuigen.

Geenszins wordt beweerd dat zij hiervan reeds hinder heeft ondervonden.

Om de waarachtigheid van deze hinder te ondersteunen (deze hinder zou méér dan hypothetisch zijn), verwijst de verzoekende partij opnieuw naar een algemene studie van de U.I.A. omtrent milieuhinder voor omwonenden van garages. Uit deze studie zou blijken dat 'het voorbereidend schuren van het koetswerk, voornamelijk het 'droog' schuren (...) aanleiding kan zijn tot stofhinder'. Tevens zou de bewerking van het koetswerk aanleiding kunnen geven tot geluidshinder voor de buurt.

De tussenkomende partij merkt op dat zij geen carrosseriewerken doet.

In ieder geval is deze studie van de U.I.A. algemeen geformuleerd en geenszins gebaseerd op de concrete situatie van partijen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet bewezen.

4. Voor zover er al sprake zou zijn dat ernstig is, quod certe non, en zover er al zou worden aangenomen dat dit 'an sich' reeds moeilijk te herstellen is, quod certe non, stelt verzoekster in tussenkomst vast dat verzoekster haar nadeel zelf geschapen heeft wanneer zij zich opnieuw, tijdens het openbaar onderzoek, is komen vestigen, in de onmiddellijke omgeving van de garage waar zij eigenaar is (van) een tweede -afgelegen- woning.

Waar zulks implicaties heeft ter hoogte van het belang en de ontvankelijkheid van huidige vordering moet minstens worden vastgesteld dat deze vaststelling tot gevolg heeft dat er geen sprake kan zijn van het door Uw Raad vereiste MTHEN.

5. Er wordt als algemene regel aangenomen dat het nadeel persoonlijk moet zijn (LANCKSWEERDT, E., o.c, 112).

Verzoekster merkt op dat kan getwijfeld worden aan het persoonlijk belang van verzoekende partij, die vanuit haar eigen overtuiging een kruistocht is begonnen tegen milieuvergunningsplichtige exploitaties op het gebied van de Gemeente Scherpenheuvel-Zichem, als het ware in het belang dat iedere burger terzake zou hebben. Verzoekster in tussenkomst verwijst wat dit betreft naar haar uiteenzetting in dit verzoekschrift ter hoogte van 5.2 (Gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij.).

Naar het moeilijk te herstellen ernstig nadeel toe vertaalt dit zich als een onaanvaardbaar referentiekader van waaruit verzoekende partij zijn 'schade' definieert : als milieuactiviste en vanuit de grote waarde die zij hecht aan de omgeving zoals zij deze geharmoniseerd ziet, stelt verzoekende partij zich in de plaats van de bevoegde overheid die terzake een discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft en zich over haar beleid op democratische wijze te verantwoorden heeft. In zoverre het bestuur hierin niet manifest onredelijk is geweest, ontsnapt het beoordelen van de invulling van deze discretionaire bevoegdheid aan de rechterlijke controle.

Het is trouwens best mogelijk dat deze beleidsmatige opvattingen van gemeentelijk en provinciaal bestuur over wat 'verantwoord is' enigszins afwijken van en minder stringent zijn dan de opvattingen die verzoekende partij terzake erop nahoudt, doch zij zijn allerminst manifest onredelijk te noemen, zoals afdoende uit de bestreden beslissing blijkt.

Wanneer verzoekende partij niet aantoonde welk persoonlijk of specifiek nadeel zij ondergaat slechts affirmeert dat het verlenen van een vergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou meebrengen en nalaat concrete gegevens aan te brengen op grond waarvan kan worden uitgemaakt waarin precies het ernstig nadeel bestaat dat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het besluit door middel van de bedoelde vergunningen zou worden berokkend, is niet voldaan aan het voorschrift van art. 17, par.3, lid 2 van de wet op de Raad van State (R.V.S., nr. 37.905, 24 oktober 1991, Arr. RVS, 1991, z.p.).

6. Uw Raad oordeelde reeds meermaals dat de verzoeker zelf de ernst van zijn moeilijk te herstellen en ernstig nadeel relateert door zijn verzoekschrift tot schorsing slechts op het einde van de verjaringstermijn in te dienen (Zie R.v.St., BUYSSE, nr. 53.547, 7 juni 1995; R.v.St., VERCAMMEN, nr. 56.178, 9 november 1995; R.v.St., JANSSENS, nr. 64.369, 4 februari 1997).

Voor zover verzoekster haar verzoekschrift per impossibile tijdig zou hebben ingediend, quod non, dient te worden vastgesteld dat zij minstens de uiterste termijn heeft afgewacht om een verzoek tot schorsing in te dienen.

Er is geen sprake van het door Uw Raad vereiste moeilijk te herstellen en ernstig nadeel";

4.2.2. Overwegende dat de verzoekster voldoende concrete argumenten naar voor brengt waaruit blijkt dat de aard van de inrichting en de hinderlijkheid ervan, in acht genomen de zeer korte afstand tussen het perceel waarop zij woont en de plaats waar de inrichting gelegen is, het aannemelijk maken dat zij ten gevolge van de verleende vergunning dermate in haar woonkwaliteit wordt aangetast dat aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. HOFLIJK ETS. in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 mei 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep dat Maria JANSSENS heeft ingesteld tegen het besluit van 3 december 2001 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Scherpenheuvel-Zichem houdende het verlenen aan de n.v. HOFLIJK ets. van de vergunning voor het verder exploiteren van een garagewerkplaats, gelegen aan de Mannenberg 243 te Scherpenheuvel-Zichem, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf december tweeduizend en twee, door :

de HH. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Th. VAN RAEMDONCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

R. STEVENS.